

Rjøbekontrakter eller andre Overdragelsesdokumenter, Udlægssretninger eller deslige have erhvervet Ud- komster til Eiendommen" o. s. v. I Litra E hedder det: „at Brandhjælpen skal anvendes til de afbrændte og beklagede Bygningers Gjenopbyggelse eller Istandsættelse; dog at Sultitsministeren med Panthaveres og andre Bedkommendes Indvilligelse efter Bestyrelsens Indstilling derfra kan meddele Undtagelse.“ Disse Bestemmelser ere ikke medtagne som Forpligtelser for de nye Foreninger, som dog ikke desto mindre skulle have alle de Fordele, der tilkomme de nu bestaaende. Det forekommer mig derfor, at det vilde være en Forbedring ved Lovudkastet, naar det blev saaledes forandret, at det saavel med Hensyn til Fordele som Forpligtelser stillede disse Foreninger fuldstændig lige med de Foreninger, som nu ere i Virksomhed. — Jeg skal endelig fremhæve et Punkt, som ikke hører ind under de to Punkter, jeg har gjort til Udgangspunkt for mine Betragtninger, men som efter min Mening er saa vigtigt, at det ikke kan eller bør forbigaaes. Det er Bestemmelsen i Lovudkastets § 4, hvori det hedder: „Bygninger, der ere forsikrede i den almindelige Brandforsikring, kunne fordres udslettende af denne, naar der fremlægges Attest for, at de paagældende Bygninger ere indtegnede til Forsikring i en anden af Regjeringen sanktioneret Forening for det samme Beløb, hvortil de hidtil have været forsikrede, og fra den Tid, da Forsikringen udløber i den almindelige Brandforsikring.“ Jeg skal ikke opholde mig ved, at det ved Anvendelsen af § 4 vil være muligt, at Bygningerne blive overførte til en fuldstændig usolid Forening, idet Regjeringens Sanction, som jeg har tilladt mig at udtale, ikke giver Betryggelse for Interesserne; men den Side af Sagen, jeg nu ønsker at dvæle ved, er den, at det, saavidt jeg skjønner, er et fuldstændigt Brud paa bestaaende Kontrakter, som er autoriseret i § 4. Selv i det Tilfælde, at Obligationseieren har betinget sig, at Bygningen skal være forsikret i en af de nu bestaaende Foreninger, autoriseres Debitoren til ikke at bryde sig derom. Naar han kun kan fremlægge Attest for, at Bygningen er forsikret i en sanktioneret Forening, kan han faae den udslettet af en nu bestaaende Forening, uden at Panthaveren behøver at faae Underretning derom. Dette forekommer mig at være aldeles unaturligt. Som Forholdet nu er, er det Panthaveren, som paa en Maade er mest interesseret i Eiendommens Bevarelse, idet Kreditforholdenes Udvikling har ført til, at Eieren eier den mindste Værdi af den faste Eiendom, men ikke des mindre autoriseres han i § 4 til ikke at bryde sig det Mindste om de Personer, som have Prioriteter i hans Eiendom. Han kan uden mindste Underretning fordre den udslettet af den Forening, hvori den nu findes, og overført til en Forening, som Prioritetshaveren kan anse

for aldeles usolid, uden at denne kan sige det Mindste derimod. Med Hensyn til de Punkter, jeg har tilladt mig at anføre, tror jeg derfor, at Lovforslaget bør rettes og forbedres. Jeg skal anbefale, at man lader det gaa til 2den Behandling, men at det derefter overgives til omhyggelig Prøvelse i et Udvalg.

Winther: Jeg finder det ganske naturligt, at dette Lovforslag er kommet frem. Man vil erindre, at lignende Forslag flere Gange tidligere have foreligget her i Thinget, men Erfaringen har senere viist, at det, hvis Foreningsfriheden skal have Noget at betyde paa dette Gebet, er nødvendigt, at Sagen reises paany. Man vil erindre, at der i Mæret 1857 vedtoges en Lov, hvorved der blandt Andet fastsattes en Tarif for Landets almindelige Brandforsikring. I denne Lov var der en Bestemmelse, som indeholdt Bemyndigelse til at udnævne et Repræsentantskab, der var valgt af ganske uvedkommende Personer, navnlig Amtsraadene. Senere blev der indført en Forandring med Hensyn til Valget af Repræsentanterne, og nu for Diebliffet er det saaledes, at der er et Repræsentantskab, som er valgt af Interessenterne. Men naar man ser hen til, hvorledes dette Repræsentantskab er indrettet, vil Enhver erkjende, at den store Masse af dem, der have forsikret i Landets almindelige Brandforsikring, ikke have nogen Indflydelse paa Sagerne Gang. Magten ligger alene hos dem, der eie de største og mest brandfarlige Bygninger. Naar man nu ser, hvorledes Tarifen fra 1857 er bleven forandret, saa vil man, hvis man ikke husker paa det gamle Ord-sprog: „den, der har Korset, signer sig selv,“ forundre sig over den Uforbeholdenhed, hvormed man har forandret denne. Tarifen fra 1857 var begrundet paa Erfaringer, hentede fra en meget lang Mærække; men senere er der gjort saa betydelige Forandringer i den, at jeg eksempelvis skal nævne, at den højeste Brandpræmie, som i Loven var bestemt til 144 β af 100 Rd., efterhaanden af Repræsentantskabets Flertal, der bestaar af Eiere af slige Bygninger, er nedsat først til 80 β , og dernæst, saavidt jeg erindrer, til 64 β , dog dette Sidste skal jeg ikke bestemt paastaa. Allerede dette, at man nedsætter Præmien fra 144 β til 80 β , maa dog være paafaldende for enhver Uheldet. Naar man nu efterser Grundene hertil, saa er det ogsaa let at paapege disse. Der var nemlig reist Opposition af de Folk, der eiede den Slags Bygninger; de truede med at ville træde ud og danne en særegen Forening, dersom man ikke vilde gaa ind paa en Nedsættelse i Præmierne. Hvad skete der saa? Der blev da atter anstillet nye Experimenter med de gamle Erfaringers Tal, og saa fik man et passende Grundlag for saadanne Nedsættelser. Det er jo en mærkelig Brug, der kan gøres af de samme Tal efter de forskjellige Diemed. Jeg siger: